

HERM EN KLOAS.

I.

Herm.

„Gemergen buur Kloas: jong zoo'n wermte is 'en
wonder,
„Wat blonkert en flonkert dat zonneke kloar;
„Zu'k weer is veur 'theuj, en veur 't korn wel
bezonder,
„Den heerliksten oogst die veurspel ik van 't jaar.”

Kloas.

„Boe! Heerlik! Nee man, met zoo'n hits mo'k
bezwieken,
„Went, muu bin'k, en loom, van de kop tot de
tee';
„En dan — as 't zoo blijft, zuwwe loater is kieken,
„'k Wed: alles verdreugt, en geen druppel veur 't
vee.”

HERM, DE BETUWSCHE BOER,
teekening op hout van T. S. Cool.

II.

Herm.

„Gemiddag buur Kloas; mins, as botter zoo'n rêgen,
 „Kiek gunds den tabak is, ze tiert en ze fleur; ^{dan binnen,}
 „Ien 't erst ha'j den hits, en nou 't nat; 'k nuum ^{veurspeld?}
 'et zêgen,
 „Wel jong, 't wordt 'en oogst zoo a'j 't nooit hebt
 geheurd.”

Kloas.

„Best meuglik vrind Herm, moar, wat *mien* slagt,
ik rêken:
 „'t Is nat al genogt, en, 't gêft veul ongerief,
 „Zoo ku'j mergen vroeg, vort weer slekke' goan
 stêken,
 „Erst sliknatte vuut', en dan krampen ien 't lief!”

III.

Herm.

„Genoavend buur Kloas; nou hei'j d' oogstbouw
 „Zeg man, he'k ou vroeger noar waarheid veurspeld?
 „Ik denk da'j weer oarig wat specie zult innen,
 „Gezêgend veur allen, zoo'n oogst van geweld!”

Kloas.

„Gezêgend!? Joa, 'k heb dan de bargaen geloajen,
 „Moar ielkeen krek eender; woar mot dat noar toe....?
 „Kloar ku'j nou veur niks met de vlêgels goan
 zwoajen,
 „Vol-op: *achter*-op, da's mien leëring, aboe!”

J. J. CREMER.

April 1863.

DE VOGEL PHOENIX.

In den bloemenhof van Eden,
 Waar de trotsche kennisboom
 Spiegelde in den zilvren stroom,
 Aan de levensbron ontgleden, —
 Stond een rozestruik, wiens kroon
 Schitterde van frissche knoppen,
 Mild gedrenkt door de uchtenddruppen,
 En bevallig, lokkend schoon,
 Als de zaâmgemolten toon
 Aller bloemen lentezangen.
 In de roos, die 't vroegste ontlook,
 't Eerst de bladeren ontplook
 Om een straal in 't hart te vangen
 Van der heem'len purpergloed,
 Werd een vogel uitgebroed.
 Heerlijk was zijn zang en boeiend,
 Goud gekleurd en wonder gloeiend
 Zijner veedren verwenpraal,
 En, als van een zonnestraal,
 't Firmament en de aarde omvloeiend,
 Was de snelheid van zijn vlugt.
 Maar toen Eva's hand de vrucht
 Van den boom der kennis roofde,
 Zich aan God gelijk geloofde
 En met Adam uit dien gaard
 Aller weelde werd verdreven,
 Viel een vonk van 't vlamvend zwaard,
 Door den Cherub opgeheven,
 In het nest des vogels neêr
 En verzengde er pluim en veêr....
 In der vlammen vuurgewemel
 Kwam de schoone vogel om;
 Maar een nieuwe vogel klom
 Uit het bloedrood ei ten hemel:
 In den vuurgloed zegg hij neêr,
 Maar met wapperenden vlogel,
 Steeg hij, de altijd een'ge vogel
 Phoenix, uit de rookwolk weêr!

In Arabië's landouwen,
 Waar de bloemen zich ontvouwen,
 Wen het orglend toongeluid
 Der gewiekte zangerskoren
 In 't banaanbosch zich doet hooren,
 Koos hij zich een woonplaats uit;
 En, als weêr een eeuw heur baren
 Naar het eindloos Scheppingstrand
 Als één golfslag heen deed varen,
 Stak hij zelf zijn nest in brand;

Doch met wapperenden vlogel
 Rees hij, de altijd een'ge vogel
 Phoenix, gansch door licht omgloord,
 Uit het bloedrood ei weêr voort.
 Heerlijk bleef zijn zang en boeiend;
 Ook nog heden wondergloeiend
 Zijner veedren verwenpraal;
 En als van een zonnestraal,
 't Firmament en de aarde omvloeiend,
 Nog de snelheid van zijn vlugt,
 Waar hij voortschiet door de lucht!

Als de moeder bij de sponde
 Van haar zuigling nederzit,
 En glimlagchend dankt en bidt,
 Daalt de vogel in die stonde
 Op de peluw, zacht en wit,
 En beschrijft er met zijn wieken
 Om het hoofd des kinds een krans,
 Schittrend van een purperglans,
 Als aan d'oosterhemeltrans
 Lieflijk speelt bij 't uchtendkrieken.
 't Stulpje, waar tevredenheid
 Huiselijk geluk verspreidt,
 Zoekt hij op, en o! dan straalt er
 Door 't armoedig kamerkijn
 Meer dan lentezonneschijn!
 In het lage raamkozijn,
 Voor de heldre ruitjes, praat er
 Menig veldviooltje blaauw,
 Als een beeld van liefde en trouw.

Neen, niet dáár alleen, waar palmen
 Wuiven bij des Zephyr's groet,
 En zoo balsemend en zoet
 Wierookgeuren opwaarts walmen,
 Waar der nachtegalen slag
 Trillend zwelt ook op den dag —
 Niet alleen in zuiderdalen
 Heeft hij zich een troon gesticht,
 Neen, hij zweeft ook in de stralen
 Van het spranklend noorderlicht
 Over IJsland's witte velden.
 Als de zon weêr langer gloort,
 En de gele bloemen melden,
 Dat der Mei heel de aard behoort,
 Wiegt hij over Groenland voort.
 Onder Falun's koperrotsen,
 Die der tijden beuklaar trotsen

Bij der eeuwen stormgezang,
 En in England's kolenmijnen,
 Waar in d'onderaardschen gang
 Slechts de flaauwe stralen schijnen
 Van de mijnlamp, vliegt hij rond,
 Wiekt hij klappend hier en ginder,
 Als een bontgekleurde vlinder —
 Bode van den schoonen grond,
 Waar de gouden zonneglansen
 Spelen op de teerste kransen,
 Flora's bloemenkorf ontroofd.
 Daar omzweeft hij 't grijze hoofd
 Van den diep verholen slaver,
 Van den neêrgebukten graver,
 Die in 't bergwerk klooft en slooft.
 En de vrome ziet hem zweven
 Over zijn gebedenboek,
 Waar hij knielend, in een hoek,
 't Hart tot God heeft opgeheven —
 Als een geest, wiens regterhand
 Is gestrekt naar 't eeuwig land,
 Waar zijn dierbre dooden leven.

Op een schom'lend lotusblad,
 Bij der golfjes dartel klaat'ren,
 Zeilt de vogel over 't nat,
 Ganges! van uw heilige waatren,
 Dat hem wieglend zuidwaarts draagt;
 En het hart van Hindoe's maagd
 Doet hem 't teederst „welkom” hooren,
 Waar heur blik hem naadren ziet....

Kent gij nog den Phoenix niet,
 Eens in 't Paradijs geboren,
 Hem, den heiligen zwaan van 't lied?
 Hij was 't, die den band ontsnoerde,
 Die Homerus 't hoofd omgaf,
 En den zanger uit het graf
 Zijner blindheid opwaarts voerde
 Naar Olympus godentuin
 En naar Troje's brokkend puin.
 Hij was 't, die de snaren roerde
 Van de harp van IJsland's bard;
 En zijn snavel, rood en blinkend,
 Gleed, als zilver zuiver klinkend,
 Over 't speeltuig, dat aan 't hart
 Van den minstreel was gesloten

Op den Wartburg, wen de strijd
 Aanging om de lauwerloten,
 Eeuwig groen, trots dood en tijd,
 Onverwelkbaar, wat verouder!
 Hij zat eens op Shakspere's schouder,
 Als de raaf van Odin schoon;
 En profetisch klonk zijn toon,
 Toen hij fluisterend deed hooren:
 „'k Zie uw star oneindig gloren,
 „Dichter! u de onsterfelijkheid.”
 Stout de wieken uitgespreid,
 Zong hij Frankrijk's dappre zonen
 't Eerst de Marseillaise voor,
 Bij het sidderen der troonen,
 Bij den bleeken morgengloor,
 Lichtende over 't puin der wallen,
 Na den nacht der dwinglandij!
 En de veder kustet gij,
 Aan zijn vleugelen ontvallen....
 Waarom hebt gij, heldenschaar!
 't Oog geslagen van zijn luister
 Op 't bebloede vleugelpaar
 Van een nachtuil, in het duister
 Krassende op een helsche wijs?

Vogel uit het Paradijs!
 Eeuw aan eeuw op nieuw herboren,
 En in vlammen uitgebroed,
 Uit der vlammen flikkergloed
 Steeds herrijzend, nooit verloren,
 Neen, geen Phoenix heet gij, neen!
 Phoenix is legende alleen.
 Toen gij in den hof van Eden,
 Onder aan den kennisboom,
 Spieglende in den zilvren stroom
 Aan de levensbron ontgleden,
 In de roos, die 't vroegste ontlook,
 't Eerst de bladeren ontplook,
 Werde gewekt ten eeuwig leven,
 Toen — ontwakende uit uw rust,
 Heeft u 's Hemels Heer gekust
 En aan u den naam gegeven,
 Dien wij zeeg'nen 't allentij',
 Want die naam is: „Poëzij!”

Naar H. C. Andersen's proza:
 „Schilderingen uit Zweden.” ANTS. L. DE ROP.

EEN GENIE DAT NAAR BED WORDT GEBRACHT.

Indien we er op dien avond bij waren geweest, zouden we zeker nu niet weifelen tusschen de vragen, of het genie, dat naar bed wordt gebracht, een student is, die zijn promotiepartij heeft gevierd, dan wel of het een musicus is, die een concert heeft gegeven en daarna een ovatie krijgt van de jongelui. We houden ons bij voorkeur aan deze laatste onderstelling, waarvoor de lange haren van 't genie ons schijnen te pleiten. Het genie zal in de concertzaal op zijn viool getooverd hebben, daarna zal hij op de studentensociëteit ruim zijn onthaald, en nu wordt hij door eenige vereerders met fakkellicht naar zijn logement geleid.

Zeker is het, dat de straatscène uitmuntend is weêrgegeven. Er zit gang in den opgewon-

den stoet. De nachtwachts, die zich en haie scharen om dien stoet te laten passeren, de oude heer, die er zijn hoed bij verliest, omdat hij het genie vergat te groeten, de straatjongen, die het geheel staat aan te gapen, zijn volkomen op hunne plaats. De hond, die zoo deftig meêstapt en er zich wel voor wachten zal om, als zijn jeugdige collega, blaffend vooruit te vliegen, is geheel doordrongen van het gewicht der plechtigheid. Hij is misschien de ernstigste van den ganschen troep — ofschoon er toch ook onmiskenbare ernst ligt in de opgewonden vereering, door de Muzenzonen aan den kunstenaar gewijd: het is het gevoel voor kunst dat zich onverholen uitspreekt, het is de achting voor hare priesters, die zich luide openbaart.